

HANDLINGEN

konnexiteter

In her trembling hands she took
the new born terror howling
William Blake

4

1. Jeg kalder jo på dig når jeg tror du går fra mig
2. I de skjulte overgange mellem liv og død
3. Jeg vil ikke lade som om jeg er død. Jeg er bange
4. Jeg accepterer min afmagt fordi jeg benægter den
5. Synger. Ud i det blå
6. Vi overlever kun fordi vi bruger ord

I Det udvikles forskellige måder at stemme sætninger. Der er både mange stemninger og mange slags kontrapunkt i Det. I afsnit som det her synes jeg at der åbnes mulighed for at nærmest hver eneste sætning kan få lov til at være stemt på sin egen måde.

Jonas Rolsted (født 1980)

Inger Christensen

KLASSIKERDAGEN

Tirsdag 17. september 2019

Gyldendal

If the fool would persist in his
folly he would become wise
William Blake

2

1. Himmelrybende. Det er det de er.
2. Så frit som kun en konflikt formulerer sin stabile model
3. En puls uden krop
4. Han lægger sig på måtten uden for den elskedes dør
5. Hun nægter at spise før de forstår
6. Hellere vanvid end lede ved de andre

Det er et værk, hvori hver eneste tekst, ja, hvert ord, sådan set, oplader alle de andre og lader energien strømme igennem helheden. Det giver noget flydende/lysende til værket som sådan, og det er i det hele taget et væsentligt verdensskabende princip i al Inger Christensens digtning. Det som gør at hendes bøger er og gør og handler om hele verden. Samtidig har det også en hårdhed og kantethed, en frækhed, faktisk, som jeg virkelig godt kan lide, og som flere af Inger Christensens senere ting måske i mindre grad dyrker. I afsnittet HANDLINGEN konnexiteter giver oplistningen af umiddelbart ret forskellige spidsformulerede tanker anledning til nogle vilde og opløftende/ nedstyrtende skred i bevidstheden. Jeg er så glad for at de findes – og finder sted ved hver eneste læsning.

Ursula Andkjær Olsen (født 1970)

3

En grå og diset morgen over de malede bjerge
Endnu er det uvist om fuglene vågner
Erindringen
En sten ruller ned over bjergene

En enkelt plante bevæger et blad
En mosgrube vender sine blege hår
En luftning
Endnu er det uvist om lyden når frem

Endnu er der ingen til stede
Endnu er der ingen til at høre og se
En tøven
En tilstand der venter på et ord

De malede bjerge forsvinder
Planter os mos foldes ind under jorden
Disen forsvinder
En sten flyver op over bjergene

Det er 1969. Der er en stemning af urtid eller af noget andet, der uafvendeligt vil ske. Det er uvist, om vi kommer til at høre det, men tilstanden, hvad end det nu betyder, venter på et ord. Ikke bare på ord, men på et ord. Kun et. Ordet. Det er som at se Robert Smithsons film om spiralmolen i den Store Saltsø. Det røde vand. Den vender sig tilbage mod begyndelsen, fordi noget forsvinder. Planter og mos foldes ind under jorden. Smithsons værk er fra 1970. Det er ophør og begyndelse. Stenen ruller ned og flyver op. Det er ukendt. 1967 var den fortvivlede unge kærlighedens sommer. 1968 var brosten i Paris og stranden under dem, roserne i Prag og de russiske tanks der kværnede alt i støv. 1969 var Charlie Manson, men det vidste vi ikke endnu. Morgenen efter begyndte det ny.

Peter Laugesen (født 1942)